

Tâm Tình Cứu Lụt

(bài viết đã được đăng trên Tuần Báo Việt Tribune, số ra ngày 7 tháng 12 năm 2007)

Thầy Thích Pháp Chơn là Trụ Trì của Chùa Liễu Quán và Chủ Tịch của Hội Thiện Nguyện ICAN. Thầy đã lên đường về Việt Nam ngày 5 tháng 11 năm 2007 để cứu trợ cho đồng bào nạn nhân của lũ lụt ở Huế, Thừa Thiên, Quảng Bình và Quảng Trị. Thầy đã trở về Việt Nam lần thứ hai vào ngày 27 tháng 11 để tiếp tục cứu trợ đồng bào nạn nhân bão lụt ở những vùng sâu vùng xa nơi đường xá hiểm nghèo khó đến. Hiện Thầy đang còn ở Việt Nam và đã gửi về chia sẻ vài dòng tâm tình cứu lụt. ICAN xin kêu gọi lòng hảo tâm của người Việt tại hải ngoại, xin hãy góp sức tương trợ cho đồng bào mình đang chịu cảnh thiên tai. ICAN sẽ chuyển 100% của số tiền đóng góp về cho nạn nhân. Mọi đóng góp cho ICAN sẽ được khấu trừ thuế theo luật định. Chi phiếu xin ghi: ICAN, và hàng memo thì để "Bão lụt Việt Nam" và gửi về địa chỉ: 1425 Clayton Rd, San Jose, CA 95127, điện thoại 408.509.8788. Xin chân thành tri ân tấm lòng nhân ái của quý vị. Quý vị cũng có thể đóng góp bằng thẻ visa/mastercard qua website của ICAN www.ican2.org và bấm vào nút DONATE NOW.

Tôi đến thành phố Đà Nẵng ngày 1 tháng 12 năm 2007. Bầu trời vẫn còn âm u, cây cối vẫn tiêu điều vì những cơn bão liên tục.

Đến chiều, tôi cùng với các anh thiện nguyện viên đi vào Đại Lãnh, cách Đà Nẵng 70 km. Trên đoạn đường đất gồ ghề đó, tôi đã thấy cảnh vật điêu tàn, tan tác, điếm bằng những bóng người vẫn cần cù tiếp tục cuộc sống của mình, chấp nhận một cuộc đời lao động nhọc nhằn trên cái xứ khô cằn sỏi đá mà họ trót sinh ra. Đồng bào ở đây phần nhiều làm nghề nông và đốn củi. Mất hết 6 tiếng đồng hồ đi và về, không giúp gì được cho đồng bào nhiều, vì chuyên đi này chỉ là đi thực tế để quan sát tình hình, và nhận định nhu cầu của đồng bào. Tuy nhiên, chỉ một vài chục ngàn, một vài viên kẹo và bút viết mà chúng tôi mang theo cũng đã mang lại nụ cười rạng rỡ trên các khuôn mặt trẻ thơ.

Ngày 2 tháng 12 năm 2007: Sáng sớm thức dậy, tôi cùng với Sơn, một thiện nguyện viên của ICAN đón xe đi về huyện Điện Bàn, thuộc tỉnh Quảng Nam. Đường đi khá vất vả, phải đi bằng xe đò. Sau khi tham khảo xong, chúng tôi quyết định phát 70 phần quà cho đồng bào tại đây. Quà được mua tại địa phương, giá có phần cao hơn, nhưng cũng giúp được cho các nhà buôn bán tại đây vượt dậy sau những ngày tháng lụt lội. Cùng ngày, cũng đã có 2 anh thanh niên tại địa phương tham gia giúp tôi chở xe ôm về Quế Lâm.

Đoạn đường đi vô cùng hiểm trở, đồi dốc cheo leo. Đây là một địa bàn vùng thượng nguồn của đầu con nước. Trên con đường đi, đường bùn lầy lội, có những đoạn xe honda ôm không đi được, cả 2 người phải xuống xe đẩy xe đi qua. Xe lớn không vào nơi đây được. Muốn vào cứu trợ phải dùng thuyền hoặc canoe để di chuyển hàng hóa, mất khoảng 3 tiếng đồng hồ đi trên sông nước, bốc hàng hóa lên xe, xuống thuyền thật vất vả... nên ít có người nào đến tận đây để cứu trợ.

Sau khi đến nơi, tôi cùng các thiện nguyện viên chia nhau đi tham khảo dân tình, thăm hỏi đường đi nước bước, tìm hiểu các hộ dân khó khăn, tình hình và nhu cầu cứu trợ, cách thức nhận hàng v.v.. Đến 7 giờ tối, chúng tôi mới lên đường để trở lại thị trấn để tìm mua hàng cứu trợ. Lúc đó mới biết ra là chúng tôi không thể nào trở về được đường bộ bằng xe honda, mà phải thuê ghe đi trên sông nước trong đêm tối mù mịt. Lợi trên đoạn đường lầy lội trong đêm tối để lên ghe về lại đất liền, tôi hồi tưởng lại những giờ phút vượt biển của

minh trong một đêm âm u 18 năm trước. Lúc ấy, tôi bồn chồn lo lắng không biết mình có đến nơi an toàn không. Còn bây giờ, ngồi trên ghe mà lòng tôi cứ nôn nóng tìm cách đưa hàng cứu trợ đến cho bà con ngày mai. Làm sao có thể chở được trên 4 tấn gạo, 400 thùng mì gói, dầu ăn, sách vở, bút viết và kẹo đến cho đồng bào và trẻ con ở đây? Niềm vui hòa lẫn với nỗi lo âu...

Cuối cùng, ghe cũng ra khỏi đoạn đường khó khăn nhất. Chúng tôi chuyển sang honda, vượt đường xa trở lại thị trấn. Tôi rất mừng vì đã liên lạc được với một chị tại thị trấn gần Mỹ Sơn, nơi mà chúng tôi dừng lại để nghỉ chân hồi sáng này. Chị Tuyên đã giúp sắm sửa vật liệu cho 400 phần quà; mọi thứ đã sẵn sàng lúc 10 giờ tối. Chúng tôi về đến nơi là 11 giờ 30 tối. Với sự giúp đỡ của chị Tuyên, một con người năng nổ, cộng với các anh ở Đà Nẵng, các Sư Cô ở một ngôi chùa gần đó, chúng tôi đã đưa được hàng cứu trợ đến cho đồng bào đúng theo dự định vào ngày 3 tháng 12.

Nhìn những cụ già, em bé lội nước ra ghe cứu trợ để nhận hàng mà lòng chúng tôi vô cùng xót xa. Hàng đầu có đưa vào đất liền được, vì sợ ghe mắc cạn. Tội nghiệp họ đã trông chờ suốt cả ngày, từ lúc biết được tin có đoàn của chúng tôi đến tham khảo tình hình. Họ trông ngóng, mong chờ, cầu nguyện vì không biết chúng tôi có thật sự trở lại không, không biết chúng tôi đi đường có bình yên không, không biết khi nào ghe mới đến, không biết có đủ cho tất cả mọi người không v.v... bao nhiêu là nỗi mong chờ, lo lắng, kèm theo nỗi lo không biết ông trời có chịu ngừng khóc chưa, chứ bà con ở dưới này khóc đã quá nhiều rồi...

Khi thấy ghe chúng tôi đến, họ mừng rơi nước mắt, nhận lấy những món quà cứu trợ mà niềm vui vô tận. Tôi nghe trong mình dấy lên một niềm vui mộc mạc nhưng tràn đầy. Và trong mắt họ, tôi thấy ánh lên một niềm hy vọng.

Lạy Phật đã che chở cho con và giúp con có nghị lực để làm việc miệt mài trong những ngày qua. Xin chấp tay cầu nguyện cho những người đang lâm nạn sớm vượt qua những cơn đói lạnh, ngặt nghèo. Xin cảm ơn những tấm lòng đã trang trải tình thương để gói gắm cho tôi những đồng tiền dành dụm để cứu giúp đồng bào nơi quê nhà. Những món quà nhỏ đã mang đến nụ cười và niềm hạnh phúc trên những gương mặt cần cỗi, những mái đầu bất hạnh. Họ cười đó, nhưng mối lo vẫn trĩu nặng trên vai.... Sau khi ăn hết những gói mì và chén gạo này rồi, lấy gì mà sống? Đất canh tác đã bị nước lụt phủ lên một lớp cát dày, làm sao có thể trồng được khoai sắn để đắp đổi cho ngày mai tới...

Ngày mai, chúng tôi lại tiếp tục về Duy Vinh để cung cấp cho 200 phần quà đến đồng bào. Vài hàng kính thăm đến tất cả. Xin tất cả hãy cùng tôi cầu nguyện cho đồng bào sớm qua khỏi cơn tai trời ách nước này.

Với tất cả niềm tin tưởng,

Thích Pháp Chơn